

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Adalet Bakanlığı verilerine göre Türkiye'de kadın cinayetlerinde 2002'den 2009'a kadar %1400 oranında artış olmuştur. 2002 yılında 66 kadın öldürülürken bu sayı 2009'un ilk 7 ayında 953'e ulaşmıştır. Ortaya çıkan tablo kadına bakış açısında toplumsal olarak bir gelişme yaşanmadığını hatta bir gerilemenin olduğunu ortaya koymaktadır. 2003'te 83, 2004'te 164, 2005'te 317, 2006'da 663, 2007'de 1011, 2008'de ise 806 kadın yaşamını kaybetmiştir. Rakamlar yıldı yıla kadına yönelik şiddetin yükselen bir periyotta seyrettiğini ortaya koymaktadır. Kamuoyunda uzun bir süre konuşulan Münevver Karabulut'un vahşice katledilmesi, Adana, Osmaniye'de 6 yıl önce kaybolan Selma Saçmalının karşılıksız aşk nedeniyle hunharca öldürülmesi, Güldünya Tören'in namus gerekçesiyle gencecik yaşta öldürülmesi, Nişantaşı'nda otomobili içinde kıskançlık nedeniyle Esra Karsel'in telle boğularak öldürülmesi örneklerden sadece birkaç tanesidir. Ancak basında bu tür olayların dile getirilmesi toplumsal bilinci geliştiren ya da farkındalık yaratan bir etkiye sahip değildir.

Fiziksel şiddetin yanında, evde, işte hemen hemen toplumsal her ortamda kadına yönelik fiziksel ve psikolojik şiddetin örneklerine rastlamak mümkündür. Olumsuz bu tablonun giderilmesi, sorunun çözülmesi için öncelikle şiddetin kaynağını, nedenlerini tespit etmek son derece önemlidir. Şiddetin kaynağını tek bir neden bağlamak ve sorunun bu şekilde çözülmesini beklemek gerçekle bağdaşacak bir yaklaşım değildir. Şiddetin ortaya çıkmasında önemli etkenler olarak ekonomik, kültürel, sosyal ve siyasal nedenlerin tamamının tespiti gereklidir. Aile içinde şiddeti görenek büyüyen çocukların, şiddeti kanıksamaları ve büyüdüklerinde şiddet gören ya da şiddet uygulayan bireyler olmaları yüksek bir olasılıktır. Bu nedenle öncelikle aile içinde her türlü şiddetin engellenmesi için yasal, toplumsal mekanizmaların harekete geçirilmesi gerekmektedir. Çünkü mevzuattaki düzenlemelerin yeterli olmasına rağmen bu düzenlemelerin pratikte uygulama bulmaması sadece yasal düzenlemelerle şiddetin ortadan kaldırılamayacağını ortaya koymaktadır. Toplumsal gelişmelere paralel olarak ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmeler bireyleri de doğrudan etkilemektedir. Günümüzde genel olarak yaşanan sorunlar içinde kadına yönelik şiddet her yıl artmaktadır.

Anayasa'nın 56. maddesinde göre her bireyin sağlıklı bir çevrede yaşama hakkına sahiptir. Bu nedenle devlet yasal düzenlemelerin yanında sivil toplum kuruluşları aracılığıyla toplumsal gelişmişliği sağlamak için adım atmalıdır. Şiddetin önlenmesi için kişilerin dolayısıyla toplumun bilinçlendirilmesi gerekmektedir. Şiddetin kanıksanmasının önüne geçilmeli, şiddetin toplumsal bir sorun olarak algılanmasının yolu açılmalıdır. Eğitimin yükseltilmesi ekonomik ve sosyal koşulların düzeltilmesi şiddeti engellemede önemli girişimlerdir.

Basın yayın organlarında şiddete karşı bilinçlendirici ve şiddeti önleyici filmlerin yayınlanması konunun toplumsal olarak da önemsenmesini sağlayacaktır. Şiddete uğrayan kadınlar açısından da kapsamlı bir çalışma yapılması gerekmektedir.

Çünkü şiddet gören kadın hem ailesi tarafından hem de toplum tarafından dışlanma riskiyle karşı karşıyadır. Şiddet göreni kınama anlayışı ortadan kaldırılmadığı sürece, şiddet gören kadınlara devletin sahip çıkması gerekmektedir. Sosyal güvencesinin sağlanması, barınma ve yaşamını idame ettirmede yeterli desteklerin sağlanması gerekmektedir. Fiziksel ihtiyaçların karşılanması yanında psikolojik olarak da desteklenen ve sahipsiz olmadığını düşünen kadın çok daha güçlü ve sağlıklı bir birey olacaktır. Tüm bu önlemlerin alınmaması şiddetin daha da arttığı ve günden güne şiddetin olağanlaştığı bir toplum haline gelmemiz kaçınılmazdır. Sağlıklı düşünen, üreten, başkalarının haklarına saygı gösteren ve saygı gören bireylerden oluşan bir toplum olunabilmesi için kadına yönelik şiddetin engellenmesi için bir an önce harekete geçilmelidir.

Kadına yönelik şiddetin nedenleri ile bu nedenlerin ortadan kaldırılması için yapılacakların tespiti amacıyla, Anayasa'nın 98. ve Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü'nün 104. ve 105. maddeleri gereğince meclis araştırması açılmasını arz ve teklif ederiz.15.02.2010

1. ÇETİN SOYSAL - İSTANBUL
2. ALİ RIZA ÖZTÜRK - MERSİN
3. TAYFUR SÜNER - ANTALYA
4. HULUSİ GÜVEL - ADANA
5. ŞEVKET KÖSE - ADIYAMAN
6. FERİT MEVLÜT ASLANOĞLU - MALATYA
7. TURGUT DİBEK - KIRKLARELİ
8. MEHMET ALİ ÖZPOLAT - İSTANBUL
9. ALİ RIZA ERTEMÜR - DENİZLİ
10. DURDU ÖZBOLAT - KAHRAMANMARAŞ
11. CÂNÂN ARITMAN - İZMİR
12. GÜROL ERGİN - MUĞLA
13. ENİS TÛTÛNCÛ - TEKİRDAĞ
14. MEVLÛT COŞKUNER - ISPARTA
15. RAMAZAN KERİM ÖZKAN - BURDUR
16. NEVİNGAYE ERBATUR - ADANA
17. ORHAN ZİYA DİREN - TOKAT
18. SACİD YILDIZ - İSTANBUL
19. KEMAL DEMİREL - BURSA
20. RASİM ÇAKIR - EDİRNE
21. MUHAMMET RIZA YALÇINKAYA - BARTIN
22. ENSAR ÖĞÛT - ARDAHAN
23. ALİ KOÇAL - ZONGULDAK
24. HÛSNÛ ÇÖLLÛ - ANTALYA
25. ATİLA EMEK - ANTALYA